Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 16*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Τὰ ἄλογα εἶχαν ἀποζευχθῆ καὶ πειθηνίως εἶχαν κατακλιθῆ ὄπισθεν τοῦ προχώματος τῶν ὀχημάτων, ἐκεῖ δὲ ἐπερίμεναν ἀποφασιστικοὶ οἱ Μπόερς.

Ἦσαν πέντε,—πέντε παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλήτερον ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν: ὁ Γκὺ Λακώς, ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἔλζα Ρίσσικ, ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ καὶ ὁ Ἰανός. Διότι πρέπει νὰ μάθετε ὅτι, ἐνῷ ὁ φίλος μας Γιάγκος Ἀμὼν συνεσκέπτετο μὲ τὸν ὁπλαρχηγὸν πῶς νὰ φέρουν ὀπίσω τὸν Ὑβών, ὁ Ἰανὸς εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξαφανισθῆ μυστικά, ἀκολουθήσας τὸν νεαρὸν Βρετόνον εἰς τὴν ριψοκίνδυνον τρέλλαν του.

Οἱ πρόσκοποι δὲν ἀπεῖχαν πλέον παρὰ ὀλίγα μόνον μέτρα. Μακρότερα ἐφαίνετο φάλαγξ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ ἀπὸ διακοσίους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαποσταλῆ πρὸς δίωξιν τῶν νικητῶν τῆς Τέφοντάϊν. Εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ τοῦ ἱππικοῦ ἀποσπάσματος τὰ πέντε παιδιὰ ἤθελαν νὰ θέσουν φραγμόν.

Εἰς ἔκτασιν ἡμίσεως χιλιομέτρου, ὁ δρόμος, παραπολὺ στενός, ἐπροστατεύετο, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, μὲ πλατὺν χάνδακα. Ἐπάνω δὲ εἰς τὸν δρόμον, τὰ στενὰ περάσματα ποῦ ἄφηναν τὰ κάρρα, εἶχαν ὡς φρουρὰν των τὰ πέντε ἀτρόμητα παιδιά· ὁ Γκὺ ἦτο εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ τοῦ Ἰανοῦ καὶ τοῦ Ὑβών, τὰ Δίδυμα εἰς τὰ δύο ἄκρα· ἦσαν δὲ καὶ τὰ πέντε πρηνηδὸν ἐξηπλωμένα.

Ὁ Γκὺ καὶ τὰ Δίδυμα ἐστήριζαν τὸν ἀγκῶνα κατὰ γῆς, μὲ τὸ δάκτυλον ὁ καθένας εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ ὅπλου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον ἡ κάννα ἐφαίνετο.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Γκύ, ἅμα οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν.

Αἱ τρεῖς βολαὶ ἐρρίφθησαν μ' ἕνα κρότον, οἱ τρεῖς πρόσκοποι ἔπεσαν, μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς. Ὅταν δὲ ἡ φάλαγξ ἔφθασεν, ἡ ὁρμή της συνετρίβη εἰς τὸ ὀδόφραγμα... Τρεῖς ἱππεῖς εὑρῆκαν ὁμοίαν τύχην μὲ τοὺς προσκόπους.

Ὁ Ἰανὸς δὲν ἐπυροβολοῦσεν, ὁ Ὑβὼν ἔκαιεν εὐσυνειδήτως τὰ φυσέκια του, ἦτο ὅμως ἀκόμη ἄπειρος νεοσύλλεκτος σκοπευτής, ἀκίνδυνος διὰ τὸν ἐχθρόν.

— Σημάδευε τ' ἄλογα στὸ στῆθος! τοῦ ἐφώναξεν ὁ Γκύ, ἐνῷ ἐξαναγέμιζεν.

Ὁ Ὑβὼν συνεμορφώθη μὲ αὐτὴν τὴν συμβουλήν, καὶ μετ' ὀλίγον κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγεν ἀπὸ στῆθός του:

— Ἔκτύπησα ἕναν! νά τος, πέφτει μὲ τὸ ἄλογο του.

Ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰανόν, δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τ' ἀνδραγαθήματα τοῦ μικροῦ Βρετόνου. Ἂν καὶ ἦσαν τελείως ὠχυρωμένοι ἐναντίον τῶν σφαιρῶν, οἱ τέσσαρες πολεμισταί μας εἶχαν βαρὺν ἀγῶνα νὰ ἐκτελέσουν. Ὀλίγοι Ἄγγλοι ἂν κατώρθωναν νὰ τρυπώσουν μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ περάσματα, τὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν περικυκλωμένα. Ἐλογάριαζαν ὅτι θὰ ἔχαναν τὴν ζωήν των εἰς τὸν γιγαντώδη αὐτὸν ἀγῶνα, ἤθελαν ὅμως ν' ἀνακόψουν τὸν δρόμον τοῦ ἐχθροῦ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν ὥραν, καὶ οὔτε δευτερόλεπτον δὲν ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἀλλοῦ ἡ προσοχή των.

Ὁ Ὑβὼν εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται χρήσιμος. Ἀφῆκε τὴν ὡρισμένην θέσιν του, κ' ἐσύρετο μὲ τὰ γόνατα ἀπὸ τὸ ἕν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο, ὅπου ἐχρειάζετο ἡ ἐπικουρία του, καί, ἅμα κανεὶς

«Ἔκτύπησα ἕναν! νά τος...» (Σελ. 121, στ. γ'.)

ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ἐπρόβαινε πολὺ ἐμπρός, ὁ Ὑβὼν ἐσκότωνε τὸ ἄλογό του διότι, μὲ τὰ πτώματα τῶν ἀλόγων, ἐγίνετο ἀκόμη περισσότερον δύσκολος ἡ εἴσοδος εἰς τὸν στενὸν δρόμον.

Οἱ Ἄγγλοι οὔρλιαζαν ἀπὸ τὴν λύσσαν των, διότι ἐγνώριζαν, τώρα πλέον, πόσοι περίπου ἦσαν οἱ ἐχθροί, ποῦ τοὺς εἶχαν φράξῃ τὸν δρόμον, καὶ ἡ ἀλαζονεία των ἔπασχε, διότι ἔβλεπαν ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ σιγανὸ μακελλεῖο ἐκινδύνευε νὰ δεκατισθῇ ὅλη ἡ φάλαγξ. Ἦτο ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν τακτικήν, νὰ ἐπελάσουν κατὰ μέτωπον, νὰ ἐκβιάσουν τὸ ἐμπόδιον μὲ ὁρμητικὴν ἔφοδον· οἱ πρῶτοι βέβαια θὰ ἐχάνοντο τουφεκισμένοι κατάστηθα, οἱ ἄλλοι ὅμως θὰ ἐπερνοῦσαν...

Τὸ τετράγωνον ἐσχηματίσθη. Ὀπίσω ἀπὸ τὰ φορτηγὰ ἁμάξια τὸ πῦρ εἶχε παύσῃ. Ὁ Γκύ, ἐννοήσας ὅτι ἡ ἀντίστασις ἦτο ἀνωφελὴς τοῦ λοιποῦ, ἐσκέφθη νὰ φύγῃ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἦταν ἑκατὸν πιθανότητες νὰ σκοτωθοῦν, καὶ μία μόνον νὰ γλυτώσουν· εἰς τὸν πόλεμον ὅμως πρέπει πάντοτε νὰ δυσπιστῇ κανεὶς πρὸς τὴν τύχην κατὰ τὰς ὥρας τῆς νίκης, καὶ νὰ τὴν λογαριάζῃ μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀπελπισίας.

— Στ' ἄλογά σας! διέταξεν ὁ Γκύ, δίδων τὸ παράδειγμα.

Ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Ἰανὸς τὸν ἐμιμήθησαν, ἀλλὰ τὰ Δίδυμα ἐξηκολούθησαν μίαν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο πολὺ ἀπησχολημένα. Εἶχαν ἀφήσῃ τὰ τουφέκια των, καὶ μ' ἕνα μεγάλο δοχεῖον τὸ καθένα, ἔχυναν ποταμηδὸν τὸ πετρέλαιον εἰς ἕνα σωρὸν στολὰς ἀπὸ χακί, ποῦ εἶχαν μαζεύσῃ ἐμπρός των. Ὅταν τὰ δοχεῖα ἄδειασαν, ἐπέταξαν ἐπάνω στὰ κάρρα τὰ μουσκευμένα ἐνδύματα.

Ἡ φάλαγξ, συσσωματωμένη εἰς πυκνὸν τετράγωνον, ἔφθανε τώρα μὲ ταχὺν καλπασμόν.

— Ἐμπρός! διέταξεν ὁ Γκύ...

Τὰ ἄλογα τῶν Ἄγγλων εἶχαν ὁρμήσῃ μὲ ἅλματα, ἀλλὰ ἔξαφνα, ἀπὸ τὰ κάρρα, ὑψώθησαν φλόγες φοβεραί, ποῦ ἔφραξαν τὸν δρόμον μὲ πύρινον παραπέτασμα, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ζῷα, περίτρομα, ἐστάθησαν σοῦζα.

Οἱ Ἄγγλοι ἐτραβήχθησαν ὀπίσω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χὰνς καὶ ἡ Ἔλζα, σκυμμένοι ἐπάνω στὸν λαιμὸν τῶν ἀλόγων των, εἶχαν ὁρμήσῃ νὰ φθάσουν τοὺς συντρόφους των.

Οἱ ἐχθροί, μανιώδεις διότι ἔβλεπαν ὅτι τοὺς ἐξέφευγεν ἐκείνη ἡ λεία, ἡ εὔκολος τώρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζαν νὰ πορισθοῦν πληροφορίας διὰ τὴν θέσιν τοῦ Δεβέτ, δὲν ἐστάθησαν νὰ περιμένουν νὰ σβύσουν αἱ φλόγες. Ἕνας-ἕνας, διότι ἡ πυρκαϊὰ ἐφλόγιζεν ἀκόμη τὰ ἀνοίγματα, ὥρμησαν μέσα στὴν φωτιάν, καὶ ἕνας-ἕνας τὴν διέσχισε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Οἱ Μπόερς εἶχαν προπορευθῇ ἀρκετά· δυστυχῶς ὁ Ὑβών, ἱππεὺς χωρὶς πέτραν ἀκόμη, ἐκλονίσθη ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ἔμεινε παραζαλισμένος. Ὁ Γκὺ καὶ ὁ Ἰανὸς ἐστάθησαν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ ὁ Χὰνς τοὺς ἐπρόφθασε τότε.

— Τὸν παίρνω ἐγὼ ἐπάνω μου! ἐφώναξε.

Καὶ ὁ νέος Δακώς, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς του, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του λέγων πρὸς τὸν Ἰανόν:

— Ἂς μὴ χωρισθοῦμε. Πρέπει ὁ ἕνας μας τοὐλάχιστον νὰ φθάσῃ ἕως τὸ ἀπόσπασμα τοῦ πατέρα μου, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσῃ ὁ ἴδιος τὴν προσβολήν, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν στρατηγόν μας νὰ ὑποχωρήσῃ κανονικῶς πρὸς τὸ Λάγκβεργ. Νὰ βασίζωμαι σ' ἐσᾶς, ἂν σκοτωθῶ;

— Μάλιστα! ἀπήντησεν ὁ Ἰανός, ὁ ὁποῖος εἶχε εὐγένειαν ψυχῆς πολὺ μεγάλην ὥστε ν' ἀρνηθῇ τὸ καθῆκον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπέβαλλεν ἡ δύναμις τῶν περιστάσεων, ἢ νὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς συντρόφους, μὲ τοὺς ὁποίους, ἑκουσίως αὐτὴν τὴν φοράν, εἶχε συγκινδυνεύσῃ.

Τὰ δύο Δίδυμα εἶχαν πλησιάσῃ εἰς τὸν Ὑβών, ὁ ὁποῖος ἦτο πεσμένος, ἀκίνητος ἀκόμη, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ὁ Χὰνς ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλογό του κάτω, καὶ ἡ ἀδελφή του ἠθέλησε νὰ τὸν μιμηθῇ· ἀλλ' αὐτός, μὲ τὸν τόνον τῆς ὑπεροχῆς, ποῦ ἐλάμβανε πάντοτε ἀπέναντί της εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, εἶπε:

— Ἀρκεῖ ἕνας καθυστερούμενος· πήγαινε σὺ μαζὶ μὲ τὸν ὑπαρχηγόν μας.

Ἡ τολμηρὰ ἀμαζονοπούλα ὑπήκουεν εἰς τὸν Χάνς, ὅπως θὰ ὑπήκουεν εἰς τὸν πατέρα της· καὶ ἦτο συγκινητικὴ ἀρετὴ τοῦ παραφόρου χαρακτῆρός της αὐτὸς ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν δίδυμον ἀδελφόν της, ποῦ τώρα πλέον ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας των.

Ἀπεμακρύνθη λοιπόν, ἐνῷ ὁ Χὰνς ἀνεσήκωνε τὸν Ὑβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ τὸν ἔβαζεν ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικό του ἄλογο, διότι τὸ ἄλογο τοῦ μικροῦ Βρετόνου εἶχε φύγῃ μόνον του.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ καποῦλια· πολλοὶ ἀντήχησαν πυροβολισμοί, καὶ δὲν ἐπληγώθησαν μὲν τὰ παιδιά, ἀλλὰ τὸ ἄλογο δυστυχῶς ἔπεσε νεκρόν.

Ὁ Χὰνς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν φίλον του· τὸν ἐσήκωσε στὰ χέρια κ' ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ μαζί του, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· οἱ Ἄγγλοι εἶχαν καταφθάσῃ. Τοὺς ἐκύκλωσαν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ πυροβολήσουν καὶ δευτέραν φορὰν ἐναντίον τῶν ἀνδρείων παιδιῶν, τῶν ὁποίων ἐθαύμαζαν τὸ ἀτρόμητον θάρρος· καὶ ἠρκέσθησαν νὰ τ' ἀφοπλίσουν μόνον.

Ὁ Ὑβὼν εἶχε συνέλθῃ· ἔστρεψε πρὸς τὸν νέον Ρίσσικ βλέμμα θλιβερόν, γεμάτον ἀπὸ ὀδύνην, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὁλοφάνερα:

— Πόσον λυποῦμαι, ποῦ ἔγινα αἴτιος νὰ σὲ πιάσουν!

Ἀλλ' ὁ Χὰνς τοῦ εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῇς· ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἄγγλου ἰλάρχου, δύο στρατιῶται ἔβαλαν τοὺς αἰχμαλώτους ἐμπρός των, ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλον τῶν ἀλόγων των. Οἱ ἀξιωματικοὶ συνεσκέφθησαν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ὁ ἴλαρχος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Χάνς, ἠρώτησε:

— Ἦσουν καὶ σὺ μὲ τὸ σῶμα τοῦ Δεβέτ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Τότε, θὰ ξεύρῃς τί δρόμον ἐπῆρε;

— Μάλιστα.

— Τὸν δρόμον τοῦ Λάγκβεργ;

— Ἀπὸ πότε, ἀπήντησεν ἀγέρωχος ὁ Χάνς, οἱ Μπόερς εἶνε ἐπιφορτισμένοι νὰ πληροφοροῦν τοὺς ἐχθροὺς διὰ τὰς κινήσεις τῶν ἰδικῶν των;

— Πρόσεξε, πετεινάρι μου, διότι ἠμπορεῖ νὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν αὐθάδειάν σου!

Ὁ Χὰνς δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύρισε πρὸς τὸν Ὑβών.

— Κύτταξε νὰ εἶσαι ἐσὺ σαφέστερος εἰς τὰς ἀπαντήσεις σου· εἰδεμὴ θὰ τουφεκισθῆτε καὶ οἱ δύο, σὰν σκυλιά!

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ὑβών· αὐτὸ δὲν μᾶς τρομάζει. Εἴμαστε ἀρκετὰ μεγάλοι παιδιά, ὥστε νὰ πολεμοῦμε κ' ἐμεῖς στὴν μάχην, καὶ ἑπομένως ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ θεωρηθῶμεν ὡς στρατιωτικοὶ αἰχμάλωτοι. Ἂν μᾶς τουφεκίσετε, ὁ θάνατός μας δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι οὔτε τιμὴν δὲν θὰ σᾶς κάμῃ... Θέλετε πληροφορίας; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ στρατηγὸς Δεβέτ, μὲ 1,500 ἄνδρας καὶ 200 αἰχμαλώτους, ἐπέρασεν ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν δρόμον, μὴν ἐλπίζετε ὅμως πῶς θὰ τὸν φθάσετε, διότι ἀπὸ τότε εἶνε πέντε ὧρες κ' ἐπάνω..

Ὁ Ὑβὼν ἔλεγε ψεύματα. Ὁ νικητὴς τῆς Τσεφοντάτν δὲν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἦτο παραπολὺ κοντὰ πρὸς τὸν σιδηρόδρομον· δὲν εἶχε μάλιστα οὔτε τριῶν ὡρῶν προπορείαν, καὶ ἦτο ἀνεπαρκὲς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀναγκαστικῆς βραδύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκινεῖτο ἡ ἐφοδιοπομπεία.

Τὰ ψεύδη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατεδίκαζε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ Χάνς,

δὲν ἦσαν προωρισμένα νὰ ὠφελήσουν πολὺ τὸ μποερικὸν σῶμα. Ἀφοῦ ἔκαμνε γῦρον δύο χιλιομέτρων, ὁ δρόμος ἡνώνετο μὲ τὸν δρόμον τοῦ Λάγκβεργ· ἡ ποιοτικὴ τοῦ μικροῦ Βρετόνου δὲν εἶχε φέρῃ παρὰ μόνον ὀλίγων λεπτῶν ἀργοπορίαν· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα λεπτά, προστιθέμενα εἰς τὴν χρονοτριβήν, ποῦ ἔγινεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ὀδόφραγμα, ηὔξανον τὰς πιθανότητας ὅτι ὁ Δεβὲτ θὰ ἔσωζε τὴν λείαν του.

Ἅμα εἶδαν ὅτι τοὺς εἶχαν περιγελάσῃ, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐφρύαξαν ἀπὸ τὸν θυμόν, καὶ ἔπειτα, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ χάσῃ, ἡ φάλαγξ ὥρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν Μπόερς. Διὰ μισὴν ὥραν ἀκόμη, ἡ καταδίωξις ἐξηκολούθησε χωρὶς ἐμπόδιον, καὶ μόνον εἰς τὰ δύσβατα μέρη ἐβράδυνεν ἐνίοτε· ἀλλὰ οἱ Ἄγγλοι ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναγκασθῇ ὁ Δεβὲτ νὰ παρακάμψῃ ἐπιστρέφων ἐπὶ τὰ ἴχνη του ἕως τὴν Βηθλεέμ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκέρδισαν τὸν χαμένον καιρὸν των.

Ὁ Χάνς, μὲ τὴν ψυχήν του βασανιζομένην ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, ἐξήταζε τὸν ὁρίζοντα, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἀνακαλύψῃ κανὲν μποερικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον νὰ εἶχε στήσῃ ἐνέδραν καί, μὲ τεχνικὴν ἐπίθεσιν, νὰ ἐσχεδίαζε νὰ σταματήσῃ πάλιν τὴν πορείαν τῶν Ἄγγλων. Ἀλλὰ ὁ ἀπέραντος πράσινος κάμπος ἔμενεν ἔρημος, ἂν καὶ κάπουκάπου ἐκυρτώνετο μὲ τὰ κόπηγε ἐκεῖνα, τὰ κατάλληλα διὰ τὰς ἐνέδρας τῶν Μπόερς. Μόνον μία καυμένη ἀγροικία ἐστήλωνεν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τοὺς μαύρους τοίχους της, ποῦ ἦσαν γεμάτοι μὲ ρήγματα.

Πρὶν οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν προικισμένοι μὲ τόσον καλὴν ὅρασιν, ὅσον οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, οἱ συνηθισμένοι μὲ τὰ ἀπέραντα τοῦ Κάμπου διαστήματα, προφθάσουν νὰ ἴδοῦν τίποτε τὸ ἀσυνήθιστον, τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα, τὰ ἔρημα κατὰ τὸ φαινόμενον, εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ Χάνς.

Τὴν ὀδυνηρὰν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του διεδέχθη τότε ἡ λάμψις τῆς ἐλπίδος· ὑπεκρίθη ὅμως ὅτι ἔβλεπε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἕως ὅτου οἱ Ἄγγλοι τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγαιναν νὰ περάσουν κοντὰ ἀπὸ τὴν ἀγροικίαν, ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ζωηρὸν τουφεκοβολισμὸν ἀπὸ τὰ ρήγματα τῶν τοίχων, ποῦ ἦσαν σὰν πολεμίστραι προμαχώνων. Ἐκεῖ μέσα εἶχε καταφύγῃ καὶ ὀχυρωθῇ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακώς, διὰ νὰ συγκρατήσῃ ἐκεῖ τὸν ἐχθρόν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Δεβὲτ εὑρίσκετο μέσα εἰς τὴν ἀγροικίαν.

Ὁ ἀπρόοπτος ἐκεῖνος τουφεκοβολισμὸς ἔκαμε τοὺς Ἄγγλους νὰ ὑποχωρήσουν.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ τὸ παιδικὸν ἀνέκδοτον; Ὁ λιχούδης Τοτὸς ἔλεγε πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν φίλον: — Ἄχ! δὲν ξέρετε πόσο, μά πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος ὅταν σᾶς ἔχουμε προσκαλεσμένο 'ς τὸ τραπέζι!... — Ἀλήθεια, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ φίλος, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ φιλοφρόνημα.— Μάλιστα, κύριε! συνεπλήρωσεν ὁ Τοτός· φαντασθῆτε ὅτι ἡ μαμμὰ κάμνει τότε τὰ καλλίτερα γλυκίσματα!...

Νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἠμπορούσαμεν νὰ εἴπωμεν, μὲ τὴν ἰδίαν εἰλικρίνειαν, πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ: — «Μεγαλειότατε, δὲν ξέρετε πόσον εἴμεθα εὐχαριστημένοι, ποῦ θὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν ὀλίγας ἡμέρας!... Φαντασθῆτε ὅτι πρὸς χάριν σας ἡ πόλις μας καθαρίζεται καὶ ἐξωραΐζεται. Πρὸς χάριν σας θὰ κάμωμεν ἑορτάς, ἀγῶνας, φωταψίας, καὶ μαζί σας θὰ πολαύσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα. Θὰ μᾶς χρησιμεύσετε ὡς ἀφορμὴ διὰ τρεχάματα, θεάματα καὶ διασκεδάσεις, ποῦ μᾶς τρελλαίνουν. Πρῶτα-πρῶτα θὰ τρέξωμεν νὰ σᾶς ὑποδεχθῶμεν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Ὁμονοίας ἕως τὰ Ἀνάκτορα. Ἔπειτα θὰ ὑπάγωμεν μαζί σας εἰς τὸ Στάδιον, ὅπου θὰ γίνουν ὀλίγοι Ἀγῶνες καὶ πολλὴ σχολικὴ γυμναστική. Ἔπειτα θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν πρὸς τιμήν σας λαμπαδηφορίαν καὶ θὰ θαυμάσωμεν τὴν Ἀκρόπολιν φωταγωγημένην. Θὰ σᾶς συνοδεύσωμεν πιστῶς παντοῦ ὅπου θὰ ὑπάγετε, θὰ διασκεδάσωμεν μὲ τὰς παρατάξεις καὶ τὰς πομπάς, καὶ θὰ σᾶς ζητωκραυγάσωμεν ἐνθουσιωδῶς. Τέλος θὰ σᾶς προπέμψωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ μᾶς φύγετε, καὶ μὲ ὅλην μας τὴν λύπην διὰ τὸν χωρισμόν, θὰ ἐντρυφήσωμεν εἰς τὸ θέαμα τῆς ὡραίας ἑορτῆς τοῦ λιμένος. Πρέπει νὰ ξεύρετε, Μεγαλειότατε, ὅτι εἰς τὴν πόλιν μας αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶνε οὔτε πολὺ ζωηραί, οὔτε πολὺ συχναί. Σπανίως μᾶς δίδεται ἀφορμὴ νὰ κουνηθοῦμε.. Μᾶς εὐεργετεῖτε λοιπὸν μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἐπειδὴ μᾶς δίδετε τὴν πολύτιμον αὐτὴν ἀφορμήν. Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν, Μεγαλειότατε! Καλῶς νὰ ἔλθετε μὲ τὴν θαλαμηγόν σας *Τρωάκριαν* καὶ τὴν μοῖραν τοῦ στόλου, ποῦ θὰ τὴν συνοδεύσῃ. Σᾶς περιμένομεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας!»

Αὐτὰ θὰ ἐλέγαμεν, μὲ τὴν παιδικὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Τοτοῦ, εἰς τὸν ὑψηλόν μας ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος, σημειώσατε, εἶνε μᾶλλον *κοντός*, καὶ ἴσως ὁ κοντότερος τῶν Βασιλέων... Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὸ σῶμα. Διότι κατὰ τὴν ψυχήν, κατὰ τὴν διάνοιαν, κατὰ τὸν χαρακτῆρα, κατὰ τὴν φιλοπατρίαν, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ὁ Β' εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους Βασιλεῖς! Καὶ ἂν συλλογισθῶμεν ὅτι βασιλεύει εἰς χώραν, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς συνδέουν προαιώνιοι δεσμοί, εἰς Ἔθνος ἔχον ἔνδοξον παρελθὸν καὶ μεγάλας ἱστορικὰς παραδόσεις, ὅπως τὸ ἰδικόν μας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἁπλῶς ὡς ἀφορμὴ διασκεδάσεως. Ἐπιτέλους δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε Τοτοί!.. Καλὰ καὶ τὰ γλυκίσματα— καλὰ καὶ τὰ θεάματα· ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις ὅτι φιλοξενοῦμεν ἕνα Βασιλέα ἀδελφοῦ Ἔθνους, εἶνε πάντοτε εὐχαρίστησις... Καὶ ἡ ἰδέα ἀκόμη ὅτι ἐπικοινωνοῦν αἱ δύο μεγάλαι καὶ ἀθάνατοι πόλεις τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἔρχεται πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ. Εἶνε πραγματικῶς κάτι ὡραῖον καὶ ἐξεγείρει τὰς ἱερωτέρας ἀναμνήσεις. Ὅταν ὁ Παρθενὼν φωταγωγῆται πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου, ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἵσταται πρὸ τοῦ θεάματος ἔκπληκτος!

Καὶ τοῦτο θὰ εἶνε μία ἀνταπόδοσις. Διότι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ Καπιτώλιον ἐφωταγωγήθη πρὸς τιμὴν τοῦ Παρθενῶνος. Θὰ ἠκούσατε μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν, μὲ πόσας ἐνδείξεις ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὁ ἰταλικὸς λαὸς ὑπεδέχθη τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ἐπισκεφθέντα εἰς τὴν Ρώμην τὸν Βασιλέα Βίκτωρα Ἐμμανουήλ. Ὁ ἰταλικὸς λαὸς δὲν ἔβλεπε τότε ἁπλῶς ἕνα Βασιλέα ἐπισκεπτόμενον τὸν Βασιλέα του. Ἔβλεπε τὸν ἐστεμμένον ἀντιπρόσωπον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁλόκληρος ἱστορία τὸν συνδέει. Ἡ ἐνδοξοτέρα ἱστορία τοῦ κόσμου! Ἱστορία, ὁμοίαν τῆς ὁποίας κανεὶς ἄλλος λαός, ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ...

Τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἱστορίας ταύτης ἀνακαλεῖ καὶ πάλιν ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐπισκέψεως ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Διὰ τοῦτο ὁ ἐστεμμένος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ θὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ὅσον ἐνθουσιασμὸν δὲν ἔγινε ποτὲ κανεὶς ἄλλος ἐπισκέπτης. Ἡ Ρώμη ἔρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ Καπιτώλιον ἀνταλλάσσει ἀσπασμὸν μὲ τὸν Παρθενῶνα! Εἶνε ὡραῖον!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον.

Δεμένος χεροπόδαρα εἰς τὸν χονδρὸν στῦλον τῆς παράγκας ὅπου γίνονται αἱ παλάβρες, ὁ καϊμένος ὁ Ὀταμπῆς, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ἐκύτταξε τὴν ἑτοιμασίαν ποῦ ἔκαμνε ὁ Μεγάλος Δήμιος καὶ οἱ βοηθοί του.

Κανένας ἀπὸ τοὺς καλοὺς φίλους του, κανένας ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ τὸν ἐκαμάρωναν πρὸ ὀλίγου, ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ κάμνῃ τὸν μηχανικὸν εἰς τὸ αὐτοκίνητον, δὲν ἐγύριζε τώρα νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ συμπονέσῃ τὸν καϊμένον τὸν Ὀταμπῆ. Ὅλοι εἶχαν γίνῃ δυὸ κουβάρια ἐμπρὸς στὸν Καραμπαμπούλα,—καὶ ποιὸς νὰ τὸν καθαρίσῃ πιά, καὶ ποιὸς νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοὺς φραμπαλάδες του, καὶ τὴν σκόνη ἀπὸ φράκο του!

Ὁ Κὶχ-κὶχ-λαιμὸς ἐγύριζε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τρεχάτος ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου εἶχε πάῃ μαζὶ μὲ τοὺς δύο βοηθούς του,—δύο ἀραπάδες μὲ κάτι χέρια σὰν κούτσουρα,— καὶ εἶχε κόψῃ δύο βέργες, μακρυὲς καὶ γερὲς καὶ λιγυστές,—βέργες γιὰ τὴν πλάτη τοῦ καϊμένου τοῦ Ὀταμπῆ.

«Ἐγύρισε ἄγριος σὰν λεοντάρι...» (Σελ. 124.)

Οἱ δύο βοηθοὶ ἐστάθηκαν, ὁ ἕνας δεξιᾷ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερᾷ, ἐσήκωσαν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα τὲς φοβερὲς καὶ τρομερὲς βέργες, κ' ἐπερίμεναν τὸ πρόσταγμα.

— Εἰς ἔργον! ἐπρόσταξεν ὁ Καραμπαμπούλας.

Ὁ Κὶχ-κὶχ-λαιμὸς ἄρχισε νὰ μετρᾷ:

— Ἕνα!

Καὶ ὁ Ὀταμπῆς ἐφούσκωσε τὴν ράχι του, σὰν γάτος.

— Δύο!

Καὶ ὁ Ὀταμπῆς ἔκλεισε τὰ μάτια του, κ' ἔκαμε ἀπὸ μέσα του μιὰ δέησι στὴν Ἀτουπίκα...

Καί... τὴν στιγμήν, ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀντηχήσῃ τὸ φοβερὸν «τρία!» — ἕνας μαῦρος λοχίας τοῦ στρατοῦ τοῦ Κύριου Διακετῆ διέσχισε τὸ πλῆθος:

— Κάνετε παράμερα, παλληκαράδες!

Ὁ λοχίας ἦλθε κοντά, ἐσήκωσε τὸ χέρι του, κ' ἐχτύπησε... μάλιστα! ἐτόλμησε νὰ χτυπήσῃ μιὰ στὴν πλάτη τοῦ Καραμπαμπούλα, ὁ ὁποῖος ἐγύρισε ἄγριος σὰν λεοντάρι, κ' ἔγινε ἥμερος σὰν ἀρνάκι, ἅμα εἶδε τὴν στρατιωτικὴν στολήν.

— Αἴ, γέρο-οὐραγκοτάγκο! στείλῃς ἐσύ, πολλοὶ πολλοὶ ἀνθρῶποι... Κύριο Διακετῆ, ἔπεσες κ' ἔσπασε μοῦτρά του μὲ τοκίνητο...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΙΣΜΕΝΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

Ἦτο χειμῶνας, καὶ ἡ Ἕλλη μὲ τὴν μητέρα της ἐκάθηντο κοντὰ στὴ φωτιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ Ἕλλη εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας της διὰ νὰ κάμουν «καμμιὰ κουβεντοῦλα», πρὶν πάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸ κρεββάτι τῆς μητέρας της, σὰν νὰ ἦτο ἑτοιμη «γιὰ πολλὴ καὶ μεγάλη κουβέντα».

— Τί ὡραῖα, ποῦ εἶνε ἐδῶ! Μ' ἀρέσει παραπολὺ αὐτὴ ἡ τελευταία μισὴ ὥρα. Μοῦ φαίνεται ἡ ὡραιότερη ὥρα ἀπ' ὅλη τὴν ἡμέρα!—εἶπεν ἐνθουσιασμένη.

Ἡ μητέρα της ἐχαμογέλασε. Ἔμειναν ὀλίγας στιγμὰς συλλογισμένη, ἐνῷ ἐκύτταζε τὴν φλόγα ποῦ ἔλαμπε στὸ τζάκι. Καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ἕλλη, ἔχω κάτι νὰ σοῦ 'πῶ. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι εὐχαριστημένη ποῦ ἦλθες ἐδῶ λίγο ἐνωρίτερα ἀπόψε. Εἶδα ὅτι ἔχεις πιάσῃ σχέσεις μὲ τὴν Ἄννα, τὴν κόρη τῆς νέας μας γειτόνισσας, ποῦ ἦλθε κ' ἐκάθησε στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι.

— Ναί, μητέρα· εἶνε τόσο θαρρετό, τόσο ἀστεῖο κορίτσι!

— Ἐν πρώτοις εἶνε μεγαλείτερή σου στὰ χρόνια, Ἕλλη. Καὶ ἔπειτα, εἶδες ὅτι εἶνε θαρρετὸ καὶ ἀστεῖο κορίτσι, ὅπως εἶπες. Γνωρίζεις ὅμως ἂν εἶνε καὶ πραγματικῶς καλὸ κορίτσι;

Ἡ Ἕλλη δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐγὼ φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶνε, ἐξηκολούθησεν ἡ μητέρα. Κ' ἐμένα μ' ἀρέσουν τὰ γελαστὰ πρόσωπα, μ' ἀρέσουν τὰ γέλια καὶ τὰ ἀστεῖα· ἐννοεῖται τ' ἀθῶα καὶ ἀπονήρευτα ἀστεῖα. Ἔχω ὅμως λόγους νὰ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Ἄννα δὲν εἶνε ἀπονήρευτη. Καὶ δι' αὐτὸ πολὺ ἤθελα νὰ εἶχες καμμιὰν ἄλλην φίλην...

— Ὦ! μητέρα, ἐμένα μ' ἀρέσει τόσο πολὺ ἐκεῖνο τὸ κορίτσι. Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶμαι βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μὲ βλάψῃ ἐμένα!

Ἡ μητέρα της δὲν ἀπήντησεν. Ἔσκυψεν, ἐπῆρε τὴν τσιμπίδα κ' ἔπιασε ἕνα σβουσμένο κάρβουνο ἀπὸ τὸ τζάκι.

— Ἄνοιξε τὸ χέρι σου, Ἕλλη, εἶπε.

Ἡ Ἕλλη ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν τὴν μητέρα της.

— Γιατί, μητέρα; θὰ καῶ...

— Δὲν πιστεύω νὰ καῇς. Εἶνε ἐντελῶς σβυστὸ καὶ κρύο.

Ἡ Ἕλλη ἄπλωσε τὰ δάκτυλά της νὰ πιάσῃ τὸ κάρβουνο, ἀλλὰ ἀμέσως ἐτράβηξε ὀπίσω τὸ χέρι της, διότι τὰ δάκτυλά της ἐμαύρισαν κ' ἐλέρωσαν, καὶ ἡ Ἕλλη ἦτο πάντοτε πολὺ προσεκτικὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς καθαριότητος.

Ἡ μητέρα της ἐπέταξε τὸ κάρβουνο στὸ τζάκι, καὶ ἄφησε κάτω τὴν τσιμπίδα.

—Καλέ, μητέρα, τί ἀστεῖα εἶν' αὐτὰ ἀπόψε; — εἶπεν ἡ Ἕλλη, ἐνῷ ἐκύτταξε μὲ ἀηδίαν τὰ μαυρισμένα δάκτυλά της.

— Δὲν εἶνε ἀστεῖα, εἶνε μάθημα πειραματικῆς... ἠθικῆς, κόρη μου, ἀπήντησε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητά της ἡ μητέρα. Τὰ κάρβουνα, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν καῖνε, μαυρίζουν τὰ δάκτυλά. Ἔτσι ὑπάρχουν καὶ φιλίαι, τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε κακαὶ καὶ βλαβεραί, ἀλλὰ αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάποιαν σκοτεινὴν σκιάν. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε ἡ φιλία σου μὲ τὴν Ἄννα. Βεβαίως, δὲν ὑποθέτω νὰ εἶνε ἐντελῶς κακὸ κορίτσι, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι, μὲ τὴν φιλίαν της, ἡ Ἕλλη μου σιγὰ-σιγὰ θὰ καταντήσῃ νὰ μὴν εἶνε πλέον τόσον καλὸ κορίτσι, ὅσον εἶνε τώρα... τέλος πάντων, ὅτι θ' ἀρχίσῃ νὰ μὴ σιχαίνεται τόσον πολὺ τὰ μαυρισμένα δάκτυλα!

Τὰ ἔλεγε, καὶ δύο δάκρυα ἦσαν ἕτοιμα νὰ κυλίσουν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μητέρας...

Ἡ Ἕλλη ἐκάθησε συλλογισμένη ὀλίγας στιγμάς· ἔπειτα ἔπεσε, γεμάτη στοργήν, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, τὴν ἐφίλησε, καὶ τῆς ἐκρυφοψιθύρισε γλυκά:

— Ἐννοιά σου, μητεροῦλά μου, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλή σου. Γνωρίζω πῶς ὅ,τι μοῦ εἶπες, τὸ εἶπες γιὰ τὸ καλό μου. Θὰ γίνῃ τὸ θελημά σου, διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε σωστό...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(Μυθιστόρημα υπο Émile Pech)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον. (Συνέχεια)

Τότε, μ' ὅλους τοὺς φοβεροὺς πόνους, ποῦ τοῦ ἔκαμνε τὸ πόδι του, ὁ ἔρηβος ἀνεσήκωσε τὴν ἐξαδέλφην του καὶ τὴν ἔβαλεν ἐπάνω στὸ μηχανικὸν ἁμαξάκι, τὸ ὁποῖον ἐπῆγε κ' ἔφερε κοντά. Ἔπειτα ἐκάθησε καὶ αὐτὸς δίπλα της καὶ ἤρχισε νὰ κινῇ τὸ μηχάνημά του μὲ ὅσην ταχύτητα ἐπέτρεπε τὸ διπλὸ φορτίον του.

Ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερα εἰς τὴν κατοικίαν, διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν μισοπνιγμένην Ἀνδρέαν ἀπὸ τὰ βρεγμένα της ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κολλήσῃ εἰς τὸ σῶμά της καὶ ἦτο κίνδυνος μήπως τῆς φέρουν κανένα ἐπικίνδυνον κρυολόγημα. Ἦτο δὲ ἐπίσης μεγάλη ἀνάγκη νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸ μάθῃ ὁ κ. Δεβουσύ, διότι, μὲ τὴν ἀδυναμίαν ποῦ εἶχε, πᾶσα σφοδρὰ συγκίνησις δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ φέρῃ χειροτέρευσιν εἰς τὴν ἀσθένειάν του, ἢ νὰ ἐπιδραδύνῃ ὁπωσδήποτε τὴν θεραπείαν του. Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθωθῇ ὥστε νὰ μὴν τὸ μάθῃ; Δὲν ἦτο φόβος, μόλις ἔβλεπαν τὴν μικρὴν κυρίαν των, νὰ φθάνῃ λιποθυμισμένη καὶ μουσκευμένη ἀπὸ τὰ νερά, μήπως βάλουν τὲς φωνὲς ἀμέσως οἱ ὑπηρέται εἰς ὅλον τὸν πύργον, καί, μὲ ἄκαιρον ζῆλον, τρέξουν καὶ εἰδοποιήσουν τὸν πατέρα της;...

Καθ' ὁδὸν ὁ Ἄνδης, ἐνῷ ἐδούλευε μὲ τὰ χέρια του τὸ μηχάνημα τοῦ ἁμαξίου, ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ εὕρῃ μέσον νὰ λύσῃ ἐκείνην τὴν δυσκολίαν. Εἶχε φθάσῃ κι' ὅλας εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μεγάλη δενδροστοιχία τοῦ κτήματος ἤνοιγε πρὸς τὸν ἀνθόκηπον, ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρὰν τὴν Ἀγγέλω, τὴν καμαριέραν, ἡ ὁποία ἐκουβέντιαζε κ' ἐγελοῦσε μὲ τὸν ἁμαξᾶν, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν.

Τὴν ἐφώναξε, καὶ μὲ τὸ χέρι τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξεν ἀμέσως. Ἅμα εἶδε τὴν Ἀνδρέαν, ἡ ὁποία, μὲ τὰ βρεγμένα της φορέματα καὶ τὰ μαλλιά της ποῦ ἔσταζαν νερό, ἦτο ἐξηπλωμένη ἀναίσθητος μέσα στὸ ἁμαξάκι, ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὰ χέρια της καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ ν' ἀρχίσῃ τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετούς· ἀλλὰ μὲ μίαν χειρονομίαν, προστακτικὴν καὶ παρακλητικὴν συνάμα, ὁ Ἄνδης συνεκράτησε τὴν ἔκρηξιν τῆς λύπης καὶ τῆς τρομάρας της.

—Οὔτε φωνήν, οὔτε λέξιν, Ἀγγέλω! τῆς εἶπεν ἀπότομα. Ἡ δεσποινὶς ἔπεσε στὴν λίμνη, δὲν ἔμεινεν ὅμως πολλὴν ὥραν βυθισμένη στὸ νερὸ ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωή της. Ἀναπνέει... πολὺ ἀδύνατα, ἀναπνέει ὅμως. Νά! κύττταξε...

— Ὦ! Χριστέ μου! ἐβόγγησεν ἡ ὑπηρέτρια, ἐνῷ ἔσκυβεν ἐπάνω στὸ ἁμαξάκι κ' ἔπιανε μέσα στὰ χέρια της τὰ κρύα καὶ ἄπονα χέρια τῆς μικρῆς κυρᾶς της· τί θὰ γίνουμε! Ὦ! τί θὰ 'πῇ ὁ κύριος ἅμα μάθῃ...

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ἐσυλλογίστηκα καὶ σ' ἐφώναξα. Δὲν πρέπει, Ἀγγέλω, νὰ μάθῃ ὁ θεῖός μου αὐτὸ τὸ συμβάν, τούλάχιστον ὡς ποῦ νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά, διότι τώρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο καταστρεπτικώτατον διὰ τὴν ὑγείαν του.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ, κύριε Ἄνδη;

— Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ σηκώσῃς τὴν δεσποινίδα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ τὴν πᾷς γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔπου, ἀφοῦ τῆς βγάλῃς τὰ βρεγμένα ροῦχα, νὰ τὴν τυλίξῃς μὲ ζεστὰ σκεπάσματα καὶ νὰ τὴν βάλῃς στὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα, ἅμα συνέλθῃ, νὰ τὴν βάλῃς νὰ πιῇ ἕνα γρόγ ζεστὸ-καυτό, ἢ κανένα ἄλλο δυναμωτικό. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θ' ἀρκέσῃ διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἐντελῶς καλά, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ἴχνος τῆς βουτιᾶς ποῦ ἔκαμε...

Ἡ Ἀγγέλω ἀνεσήκωσε, μὲ τὰ εὔρωστα χέρια της, στὴν ἀγκαλιά της τὴν λιποθυμισμένην, καὶ ἐκίνησε διὰ νὰ καταβῇ τὴν δενδροστοιχίαν.

— Πέρασε ἀπὸ τὸ σαλόνι, τὴν ἐσυμβούλευσεν ὁ Ἄνδης· καὶ πρὸ πάντων πρόσεξε νὰ μὴν τὸ μάθῃ πολὺς κόσμος αὐτὸ ποῦ συνέβη. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, ἀλλὰ τὸ πόδι μου μὲ πονεῖ τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἠμπορῶ εἰς τίποτε σχεδὸν νὰ σοῦ χρησιμεύσω. Ὁπωσδήποτε θὰ προσπαθήσω νὰ συρθῶ ἕως τὴν τραπεζαρίαν, διὰ νὰ ἑτοιμάσω μόνος μου τὸ ζεστό!...

Φορτωμένη μὲ τὸ πολύτιμον φορτίον της, ἀπεμακρύνθη ἡ ὑπηρέτρια, καὶ ἠδυνήθη χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον νὰ φθάσῃ ἕως τὸ δωμάτιον τῆς Ἀνδρέας.

Μὲ τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς φροντίδας ποῦ τῆς ἔκαμαν γρήγορα συνῆλθε, καί, ἀφοῦ ἐπέρασε μίαν νύκτα ταραγμένην μὲ ἄσχημα ὄνειρα, δὲν τῆς ἔμεινε πλέον παρὰ ἡ ὄχι πολὺ εὐχάριστος ἀνάμνησις τοῦ παθήματός της, τὸ ὁποῖον μόνην αἰτίαν εἶχε τὴν οἴησίν της...

Ὅταν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἄνδης εἰσήχθη ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐξαδέλφης του, τὴν εὗρῆκε καθημένην εἰς τὸ κρεββάτι της, ὅπου, στηριγμένη εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ μαξιλάρια, κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ φυλλομετρᾷ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἕνα περιοδικὸν νεωτερισμῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ πρὸ ὀλίγου ταχυδρομικῶς.

Ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα, καὶ ἁπλώνων τὸ χέρι πρὸς τὴν Ἀνδρέαν:

—Καλημέρα, ἐξαδέλφη, τῆς εἶπε μὲ φαιδρὸν τόνον, μ' ὅλον τὸν δυνατὸν πόνον ποῦ ἠσθάνετο ἀπὸ τὸ πόδι του. Τί ἐντυπώσεις ἔχετε ἀπὸ τὸ ἀναγκαστικὸν λουτρόν σας;... Δροσερᾶς, ὑποθέτω, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ ἀπατῶμαι;

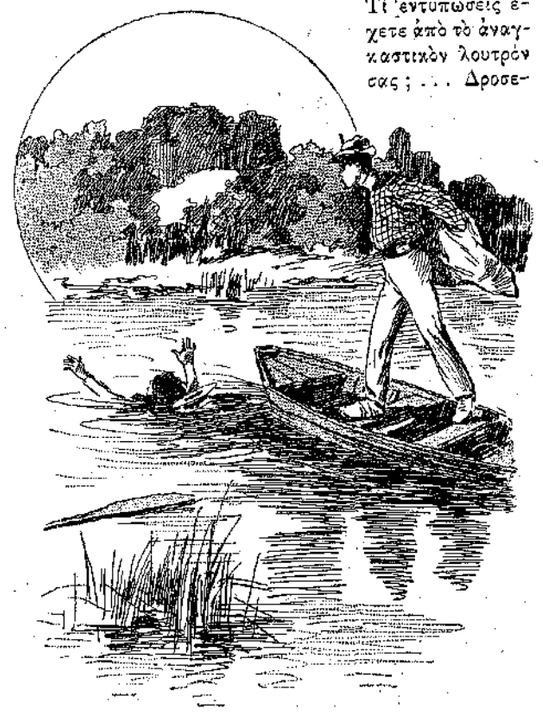

«Ὥρμησε πρὸς βοήθειαν τῆς ἐξαδέλφης του.» (Σελ. 118, στ. α'.)

Ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διότι μὲ τόσην ἑτοιμότητα καὶ ἐπιτυχίαν τὴν εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἡ Ἀνδρέα, πεισμωμένη ἀκόμη διὰ τὴν ἀδεξιότητά της εἰς τὸ κουπὶ καὶ διὰ τὴν ταπείνωσιν ποῦ εἶχεν ὑποστῇ ἡ ὑπερηφανειά της, ἐξέσπασεν εἰς παράπονα ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ τὸν κατηγόρησεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ αἴτιος ποῦ ἔπεσεν ἐκείνη στὸ νερό.

— Ὡραῖος τρόπος, νὰ ἔρχεσθε τώρα καὶ νὰ μὲ περιπαίζετε!—τοῦ εἶπε, μὲ κακίαν στὰ μάτια. Ἂν μ' ἀφήνατε ἡσυχην, δὲν θὰ συνέβαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Ὄχι, ἴσως, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τὸ ἴδιον: ἡ βάρκα θ' ἀναποδογύριζε· θὰ ἐπέφτατε στὸ νερό, καὶ ἀντὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἑκουσίως, ὅπως τὸ ἔκαμα, θὰ ἔπεφτα κ' ἐγὼ ἀξιοθρήνητα μαζί σας.

— Ἄ, ὄχι, ὄχι! ἐσεῖς μ' ἐκάματε νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν, ὅταν μοῦ ἁρπάξατε διὰ τῆς βίας τὸ κουπὶ ποῦ ἐκρατοῦσα· ἂν ἐκινδύνευσα νὰ πνιγῶ, ἐσεῖς εἶσθε ὁ αἴτιος!

— Λοιπόν, ὅταν σᾶς ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸ πνίξιμο, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου;

— Βεβαιότατα.

— Μπᾶ! κ' ἐγὼ ποῦ ἔλεγα νὰ διαλαλήσω 'ς ὅλον τὸν κόσμον τὸ ἀνδραγάθημά μου, καὶ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ δώσουν τὸ ἀριστεῖον διὰ διάσωσιν πνιγμένων!—εἶπεν ὁ Ἄνθης, μὲ ἕνα κωμικώτατον μορφασμὸν λύπης εἰς τὸ πρόσωπόν του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΠΟΥ ΑΠΕΤΥΧΕ

Ὁ Ἄνθης εἶχε κουράσῃ πολὺ τὸ πονεμένο πόδι του, καὶ δι' αὐτὸ ἤργησε νὰ ἔλθῃ ἡ θεραπεία· ἠναγκάσθη ὁ φίλος μας, ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας, νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀκίνητος, ἀπὸ τὸν φόβον του μήπως παραταθῇ, περισσότερον παρ' ὅσον θά ἤθελαν οἱ γονεῖς του, ἡ διαμονή του εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν.

Ἡ Ἀνδρέα, παραβλέπουσα τὰς ἀφορμὰς παραπόνων, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐναντίον του, ἐπήγαινε συχνὰ καὶ τοῦ ἔκαμνε συντροφιά, χάρις δὲ εἰς τὸν ἐξαίρετον χαρακτῆρα τοῦ Ἄνδη, κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον δὲν εἶχε διαταράξῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν συνομιλιῶν των.

Ἐφαίνετο λοιπὸν ὅτι εἶχε κλεισθῇ ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων, ὅταν, τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ νεαρός μας κουτσοπόδης, θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ νεῦρα καὶ αἱ ἀρθρώσεις τοῦ ποδιοῦ του ἐδούλευαν τώρα μὲ εὐκολίαν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα περιπατάκον ὑπὸ τὰ δροσερὰ φυλλώματα τοῦ κήπου.

Ἐνῷ ἐπήγαινε νὰ καταβῇ, συνηντήθη μὲ τὴν Ἀνδρέαν εἰς τὸ μεσόσκαλο.

— Θὰ πᾶτε ἔξω; τὸν ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη· ἐρχόμουν νὰ σᾶς εὕρω. Ἂν λοιπὸν σᾶς εὐχαριστῇ ἡ συντροφιά μου, σᾶς συνοδεύω.

— Ἂν μ' εὐχαριστῇ! ὤ! μὴν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό, ἐξαδέλφη μου, καὶ ὅταν ἀκόμη μὲ βλέπετε καὶ ζαρώνετε τὰ ὡραῖά σας φρύδια, καὶ ὅταν τὰ ποδαράκια σας κλωτσοῦν ἀπὸ θυμὸν ἢ πεῖσμα...

Ἐκείνη κατεδέχθη νὰ χαμογελάσῃ διὰ τὴν φιλοφρόνησιν, ἡ ὁποία περιεκάλυπτε ἐκεῖνον τὸν ὑπαινιγμὸν πρὸς τὸν ὀργίλον της χαρακτῆρα, καί, ἀφοῦ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, ἠθέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ νὰ καταβῇ τὴν σκάλαν.

— Ὤ! ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἄνθης, εἶσθε παραπολὺ καλή· ἐγὼ ὅμως δὲν αἰσθάνομαι πλέον κανένα πόνον, καὶ μπορῶ νὰ πηγαίνω τώρα μόνος μου.

Πραγματικῶς, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κάτω πάτωμα, καὶ νὰ πατήσῃ στερεὰ τὸ πόδι του εἰς τὸ ἔδαφος τῆς δενδροστοιχίας. Μὲ μίαν φλυαρίαν, σὰν πουλάκια ποῦ ἐπέταξαν πλέον ἀπὸ τὴν φωλιάν των, ἔφθασαν ἕως τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάλου κήπου· καί, ἐνῷ ὁ Ἄνδης ἀπελάμβανε τὸν περίπατον, ποῦ ἔκαμνεν ἐλεύθερα τώρα, κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα τόξα ποῦ ἐσχημάτιζαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, ἡ Ἀνδρέα διεσκέδαζε συλλέγουσα τὰ ἄγρια λουλούδια, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ γελαστὰ χρώματά των ἐζωήρευαν τὰ βαθυπράσινα χορτάρια, εἰς τὰ σκιερὰ δρομάκια.

Μετὰ μίαν ὥραν, αἰσθανόμενος ὅτι εἶχε κουρασθῇ κάπως, ὁ ἐξάδελφος ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψουν.

—Τὸ πόδι μου ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἀρκετὸς εἶνε ὁ περίπατος διὰ τὴν πρώτην αὐτὴν φοράν, εἶπεν, ἐνῷ ἔκαμνε μεταβολήν.

Εἶχαν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σύνδενδρον μέρος κ' ἐπλησίαζαν πρὸς τὴν κατοικίαν, ὅταν εἶδαν τὸν Γεράρδον νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος των καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ νεύματα.

—Ὁ πατέρας μου στέλλει ἴσως νὰ μὲ ζητήσουν, ὑπέθεσεν ἡ Ἀνδρέα· δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς ἐμὲ πολλὴν ὥραν.

Μεγάλη ὅμως ἦτο ἡ ἀπογοήτευσίς της καὶ προφανὴς ἡ δυσαρέσκειά της, ὅταν ἤκουσε τὸν ὑπηρέτην ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της, καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Δεβουσύ.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐζήτησεν ἐμένα; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα. Σταθῆτε, Ἄνδη· πηγαίνω νὰ ἰδῶ τί θέλει ὁ πατέρας μου.

—Ὁ κύριος δὲν εἶπε γιὰ σᾶς, δεσποινίς Ἀνδρέα, τὴν ἐβεβαίωσεν ὁ ὑπηρέτης· τὸν κύριον Ἄνδην ζητεῖ ἐπιμόνως, μισὴν ὥραν τώρα...

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Ἄνδης. Ἔρχεσθε μαζί μου, ἐξαδέλφη;

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ φανταστμένη· ξέρω τὸν δρόμον, καὶ πηγαίνω μόνη μου... καὶ ὅταν μ' ἀρέσῃ!

—Ἐλᾶτε δά, μὴν κακιώνετε!; τὴν ἐμάλωσε χαϊδευτικὰ ὁ ἐξάδελφος, ἐνῷ ἀπεμακρύνετο.

Ἂν καὶ ἄλλα εἶχεν εἰπῇ ἡ Ἀνδρέα, τὸν ἠκολούθησε, περίεργος νὰ μάθῃ ποίου εἴδους ἐπιτακτικοὶ λόγοι ἔκαμναν τὴν παρουσίαν τοῦ Ἄνδη τόσον ἀπαραίτητον εἰς τὸν πατέρα της.

—Ἐπὶ τέλους ἦλθες, φίλε μου! ἐφώναξεν ὁ ἄρρωστος, ἅμα τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται· σ' ἐπερίμενα μὲ ἀνυπομονησίαν, διότι ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὰ μάτια σου γιὰ λίγην ὥρα. Ἐκούρασα τὰ δικά μου μὲ τὸ διάβασμα, καὶ πρέπει νὰ τ' ἀφήσω νὰ ξεκουρασθοῦν λιγάκι. Μεγάλος ὁ ἐγωϊσμός μου, ποῦ σὲ φέρνω ὀπίσω ἀπὸ τὸν περίπατόν σου· ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃς, δὲν εἶν' ἔτσι;—ἐπρόσθεσε μὲ τὸ ἀγαθόν του μειδίαμα.

— Πολὺ εὐχαρίστως, θεῖέ μου, νὰ κάμω τὸ θέλημά σας! ἀπήντησεν ὁ νέος, κ' ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του τὸν σωρὸν τῶν ἐφημερίδων, ποῦ ἦσαν σκορπισμένες ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ κ. Δεβουσύ.

— Ὄχι, πατέρα, ἐγὼ θὰ σᾶς διαβάσω!—προσεφέρθη ἡ Ἀνδρέα, ἐνῷ ἐζητοῦσε ν' ἀποσπάσῃ τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξαδέλφου της.

— Διόλου, διόλου, ἀγάπη μου· δὲν ἔχω λησμονήσῃ τὸ διάβασμα ποῦ κάνεις!

— Ἀ! καὶ πῶς τὸ κρίνεις;

— Τρῶς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ἀπὸ τὰς λέξεις, καὶ θαρρεῖ κανεὶς πῶς μασσουλίζεις τὸ ὑπόλοιπον.

Τὸ ἔλεγεν αὐτὸ διὰ ν' ἀστειευθῇ, καὶ κάπως διὰ νὰ τὴν πειράξῃ. Ἡ Ἀνδρέα τὸ ἠννόησε, καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ γελάσῃ, τὸ ἐπῆρε κατάκαρδα.

— Ξέρω καὶ διαβάζω καλά, ὅσον καὶ αὐτός! εἶπε ρίπτουσα βλέμματα καταθυμωμένα πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της. Ἠμπορεῖ νὰ φεύγῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ εὐγενία του...

Εἶπε, καὶ ἥρπασε τὴν πρώτην ἐφημερίδα ποῦ εὑρέθη ἐμπρός της, καὶ ἤρχισε νὰ διαβάζῃ γρήγορα-γρήγορα, εἰς τὴν τύχην, μὲ ψαλμῳδικὴν φωνήν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΖΙΝΑ
Βραβευθεῖσα
Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν
[Ἴδε φυλλάδιον ὄπισθεν σελίς 70.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ σεμνότης.

— Τί ὡραῖα ποῦ εὐωδιάζουν αὐτὰ τὰ χορταράκια! εἶπεν ἡ μικροῦλα Καλλιόπη εἰς τὴν μητέρα της. Ἡ μητέρα ἐγύρισε καὶ εἶδε τὰ χορταράκια, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Παραμέρισε αὐτὰ τὰ χορταράκια, καὶ θὰ ἴδῃς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ εὐωδία.

Ἔσκυψε ἡ Καλλιόπη, καὶ ἀμέσως:

— Ὦ! κύτταξε, μαμμά! Ἤτανε μενεξέδες ἀπὸ κάτω!

Καὶ ἡ μητέρα εἶπε:

— Βλέπεις; οἱ μενεξέδες, τὰ ὡραιότερα λουλούδια, μένουν κρυμμένοι μέσα στὰ χορταράκια, καὶ ὅμως ἡ εὐωδία των τοὺς φανερώνει. Ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ μ' ἐσέ, Καλλιόπη μου, ἂν ζήσῃς σεμνὴ καὶ μετριόφρων μέσα στὸ σπίτι μας, χωρὶς νὰ ζητῇς τὸν θόρυβον καὶ νὰ ἐπιδείξεις τὸ καλό σου ὄνομα θὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον, καὶ θὰ εἶσαι περισσότερον ἀγαπητὴ μὲ τὴν σεμνότητά σου, παρὰ ἂν γίνῃς καμμιὰ φαντασμένη καὶ μεγαλομανής...

Ἡ ζωὴ τοῦ ὡρολογίου.

Τὸ καλὸ ὡρολόγι, κατὰ τοὺς εἰδικούς, πρέπει νὰ ζήσῃ πενῆντα χρόνια. Ἂν δὲν σταματήσῃ διόλου, ἡ τρίχα του, ὁ ἐκκρεμοστήρ του καὶ ὁ τροχίσκος μὲ τὴν παλινδρομικὴν κίνησιν, κάμνουν 18,000 παλμούς, τὶκ-τὶκ ἡ ταλαντεύσεις εἰς τὴν ὥραν, 432,000 τὴν ἡμέραν, 157,680,000 τὸ ἔτος. Ἂν τὸ ὡρολόγι εἶνε καλό, πολλαπλασιάσατε 50 ἐπὶ 157,680,000 καὶ θὰ εὕρετε 7,884,000,000 τὶκ-τὶκ εἰς τὸ διάστημα τῶν 50 ἐτῶν. Ὑπάρχουν δὲ πιθανότητες ὅτι καὶ μετὰ τὰ πενῆντα χρόνια, τὸ ὡρολόγι θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δουλεύῃ. Καὶ εἶνε θαυμαστὴ αὐτὴ ἡ ἀντοχή του, ἂν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι τὸ ὡρολόγι δὲν καταναλίσκει οὔτε τροφήν, οὔτε καμμίαν ὕλην, ἡ ὁποία παράγει τὴν κινητήριον δύναμιν. Οἱ μηχανικοὶ λέγουν ὅτι διὰ νὰ κινηθῇ ἡ μηχανή, διὰ νὰ κάμῃ ἄτμὸν τὸ καζάνι, πρέπει νὰ φάγῃ κάρβουνο ὁ φοῦρνος. Τὸ ὡρολόγι τίποτε δὲν τρώγει, καὶ ἐργάζεται ἀκούραστον, μ' ἕνα ἁπλὸ κούρδισμα.

Μὲ τὸ μάτι καὶ μὲ τὸ αὐτί.

Ἂν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τρέφεται μὲ τὸ στόμα, ἡ ψυχή του ὅμως τρέφεται μὲ τὸ μάτι καὶ μὲ τὸ αὐτί, κυρίως.

Αἱ χιλιάδες τῶν φωνῶν ποῦ ἀκούονται εἰς τὸν κόσμον, τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, καὶ τὸ βούτσμα τῶν ἐντόμων, καὶ ὁ θροῦς τῶν δένδρων, καὶ ὁ φλοῖσβος τοῦ ρύακος, ἡ εὐωδία τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ μύρια χρώματα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῶν νερῶν καὶ τῶν δασῶν, τῶν βουνῶν καὶ τοῦ κάμπου, εἶνε τόσον ἀπαραίτητα διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ἡ παιδεία ποῦ τοῦ δίδεται εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἂν τίποτε ὡραῖον δὲν ἀφίνατε νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἀπὸ τὰ αὐτιὰ εἰς τὴν ψυχήν σας, ἡ ζωή σας θὰ εἶνε στεγνή, ἄχαρις, μονότονος καὶ βαρετή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἀπὸ θυρωρὸς θεάτρου, ἔγινεν ὑπηρέτης.

Μίαν ἡμέραν ἡ κυρία του τῷ εἶπε:

— Κουφιοκεφαλάκη, σήμερα δὲν δέχομαι.

Μετ' ὀλίγον κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ παρουσιάζεται ἕνας ἐπισκέπτης.

— Ἡ κυρία δέχεται;

— Ὄχι, κύριε.

Ὁ ἐπισκέπτης τότε τῷ ἐγχειρίζει τὴν κάρταν του. Ὁ δὲ Κουφιοκεφαλάκης:

— Ἀ! ἔχετε εἰσιτήριον: Ὁρίστε μέσα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόλιας Ζουρλοκαμπέρως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἡ ἀγαπητή μου *Διόλια Ζουρλοκαμπέρω* μὲ παρακαλεῖ ν' ἀπευθύνω πρὸς ὅλους τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνωστρίας μου ἔκκλησιν, ὅπως στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον μου «πᾶν ὅ,τι ἕκαστος ἔχει *περισσεῦον* παιγνίδιον ἢ παλαιὸν ἔνδυμα, πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς μικροὺς Ἀγχιαλίτας. Πᾶσα προσφορά, *οἱαδήποτε*, εἶνε δεκτή. Ἡ μαμμὰ τῆς *Διόλειας*, ἀποτελοῦσα μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Περιθάλψεως τῶν Προσφύγων, ἀναλαμβάνει τὴν διανομήν». Ἐμπρὸς λοιπόν! Ὅ,τι ἔχει κανεὶς *περισσεῦον* ἂς μοῦ τὸ στείλῃ.

Ὁ νέος μου φίλος *Νικηφόρος Ἕλλην*, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἐσημειώθη ὡς κορίτσι (κ), μὲ παρακαλεῖ νὰ δηλώσω ὅτι εἶνε Ἕλλην ἀρσενικὸς (α) καὶ ὄχι θηλυκός, — μαλονότι, λέγει, καὶ ἡ κατάληξις τοῦ ψευδωνύμου του τὸ φανερώνει.

Ἡ *Ἀγράμπελη* μοῦ γράφει: «Σοῦ ἐσωκλεῖω δραχμὰς 4,80, διὰ νὰ μοῦ στείλῃς τοὺς τόμους 11, 23 καὶ 24 τῆς Α' Περιόδου. Τοιουτοτρόπως ἔχομεν ὅλους σου τοὺς τόμους *ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*. Θέλω νὰ εἰπῶ, ἀπὸ ὅταν ἄρχισες νὰ ἐκδίδεσαι». Τί καλά! Ἡ *Ἀγράμπελη* εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι ἔχει τὴν πλουσιωτέραν παιδικὴν Βιβλιοθήκην.

Μαγευμένο Ἀκρογιάλι, ἐμοίρασα διὰ τοῦ Πρακτορείου εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ σπίτια φυλλάδιά μου ὡς δεῖγμα, μὲ Δελτίον Ἐγγραφῆς. Τοῦτο δὲν ἦτο, ὡς νομίζεις, περιττόν· διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν Διάπλασιν, ἔλαβαν ἐξ αὐτοῦ ἀφορμὴν νὰ τὴν ἐνθυμηθοῦν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνώριζαν. Καὶ νὰ γίνουν συνδρομηταί.

Τρικυμιώδης Θάλασσα, πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Προσπάθησε νὰ διαδώσῃς ὅσον εἰμπορεῖς τὴν Διάπλασιν μεταξὺ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα κινδυνεύουν νὰ ξεχάσουν τὴν γλῶσσάν των. Θὰ τὰ εὐεργετήσῃς. Ἡ προθεσμία τῶν λύσεων εἶνε ἀρκετή, διότι πάντοτε λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἀπόστασιν καὶ δέχομαι τὰς λύσεις, αἱ ὁποῖαι *ἐξεκίνησαν* ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, ἀδιάφορον πότε ἔφθασαν εἰς χεῖράς μου. Ἡ συλλογή σου ἐφυλάχθη διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Ὁ καϊμένος ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός!* Μοῦ γράφει σήμερα σὲ μαῦρο χαρτί, διότι ἀπέθανε μία θεία του. Τὰ συλλυπητήριά μου. Τοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. Εἰς ὅσα μοῦ γράφει περιττὸν νὰπαντήσω, διότι εἰς τὸ ζήτημα τῶν Εὐσήμων δὲν σκοπεύω νὰ ἐπανέλθω.

Τί θαῦμα θαυμάτων! Μόλις ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της «Μπαμπᾶ, ἡ Διάπλασις σοῦ εὔχεται *περαστικά*», ὁ ἀσθενὴς ποῦ εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ τρεῖς ἡμέρας, ἐψιθύρισε μειδιῶν: «Εὐχαριστῶ... θὰ γίνω καλὰ ἀφοῦ τὸ λέγει» — καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκαλλιτέρευσεν! Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀπελπισμένον, ἀπόρησε πολὺ καὶ εἶπε «Ἔγινε νεκρανάστασις!» Καὶ τώρα ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μὲ παρακαλεῖ νὰ εὐχηθῶ «τελείαν ἀνάρρωσιν» εἰς τὸν πατέρα της. Μὲ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιάν, ἀγαπητή μου! Εὔχομαι, ὅταν θὰ διαβάζῃς αὐτὰ ποῦ σοῦ γράφω, ὁ πατέρας σου νὰ εἶνε ἐντελῶς καλά.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, *Βαρελάκι*, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς λέγεται γαλλικὰ ὁ χειμώνας, διότι καὶ τὰ ἰδικά μου λεξικὰ δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν λέξιν. Δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ θυμός σου μὲ τὸν *Δάζαρον*. Ἀφοῦ μάλιστα τοῦ προτείνῃς καὶ Μικρὰ Μυστικά!..

Μάλιστα,—καὶ μάθετέ το ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε: Καθὼς πληροφορεῖσθαι καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὁ γνωστὸς *Διπλωμάτης* τῆς Διαπλάσεως εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ὑπογράφοντα οὕτω καὶ εἰς τὴν «Νεολαίαν».

Δὲν εἶνε πρακτικὴ ἡ πρότασις σου, *Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης*. Διότι πῶς εἰμπορῶ νὰ στηριχθῶ εἰς ἁπλᾶς δηλώσεις καὶ νὰ προβῶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς διπλῆς ἐκδόσεως; Ἂν οἱ δηλώσαντες ἔπειτα ἀρνηθοῦν; Δι' αὐτὸ ἕως τώρα ἡ ὑψηφις συνωδεύετο καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον. Ἂν δὲν ἐπραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου, ὁ λόγος δὲν ἦτο αὐτός.

Ἔχεις δίκαιον, *Ταπεινὸν Ἴον*, νὰ μὴ μοῦ γράψῃς πολὺ συχνά, ἀφοῦ ἔχεις τόσα μαθήματα καὶ τόσας ἀσχολίας, Σχολεῖα, Ὠδεῖα, Χοροδιδασκαλεῖα, περιπάτους, θείας, κλπ. Ὁπωσδήποτε, μὴ νομίσῃς ὅτι ὅσοι μοῦ γράφουν εἶνε ἀργοί. Ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰ μαθήματά των, τὰς θείας των, — ἀλλά... ὁποιος ἀγαπᾷ, πάντοτε οἰκονομεῖ ὀλίγον καιρόν.

Πτερόεν Ὀνειρον, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ποικίλη ἐπιστολή σου μὲ τὰς δύο γελοιογραφίας. Ἀπὸ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μοῦ στέλλεις, δύο εἶνε ὡραῖα καὶ ἴσως δημοσιευθοῦν.

Τὸ *Σκέρτσο*, τὴν τελευταίαν Κυριακήν, ἦτο εἰς τοῦ κ. Ἀβρ... ὅπου, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐπῆγαν καὶ τέσσαρα πέντε ντόμινα αζουρλὰ καὶ ὡραιότατα». Τὸ ἐν ἔβγαλε εἰς τὸ τέλος τὴν *μάσκαν* του καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ φάτσα τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Διπλωμάτου*. Ἀλλὰ ποῖοι ἦσαν οἱ σύντροφοί του; Αὐτὸ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μάθῃ τὸ *Σκέρτσο*...

Βεβαίως, *Χρυσόπτερος Ἐλπίς*, εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς τοιαύτην Ἀγγελίαν. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἀπόφασίν σου νὰ διαδώσῃς τὸ περιοδικόν μας—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρός σου, δὲν θὰ σοῦ εἶνε διόλου δύσκολον. Ἀλήθεια ἔλαβες ὡς τώρα 2,500 γράμματα; Πώ, πώ, τί πλοῦτος... γραμματοσήμων!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ *δικαιώματος* (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Αἰθερία Ψυχή*, κ. (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Τραλλιανός*, α. (Ο. Ι. ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Θούριος Ὕμνος*, α. (Π. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Μικρὰ Ἰαπωνίς*, κ. (Λ. Μ. αὐτὸ λοιπόν, ἀφοῦ ὅλα σοῦ ἀρέσουν· νὰ μοῦ φτιλήσῃς τὰδελφάκια·) καὶ *Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης*, κ. (ἰδοὺ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Σανθούλαν*·—ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Νόρμαν*, *Βανίλλιαν*, *Ἐστεμμένην Καλλονὴν* καὶ *Ἰδεώδη Καλλονήν*·—ὁ *Ἐγζολωρᾶς* μὲ τὴν *Χάμκω*, *Βροντὴν τοῦ Διὸς* καὶ *Ἐθνομάρτυρα*· — ἡ *Δυσδαιμόνα* μὲ τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* καὶ *Ζίναν*·—ὁ *Ἐπίτιμος Πρόεδρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας*· — τὸ *Καφεδόμπριγκο* μὲ τὴν *Διοιτροφόρον*, *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* καὶ *Πεδίον τῆς Μάχης*· — ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν* καὶ *Χάμκω*· — ὁ

Γαλαξίας μὲ τὸ *Κεντρί*, *Σπίρτο Μονάχο* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — τὸ *Ἄνθος τῆς Μαρίας* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Ὀνείρων*, *Μαραμένην Γαζιαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Πνοήν* — ὁ *Νικηφόρος Ἕλλην* μὲ τὸν *Γαλαξίαν*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Φιλελεύθερον*, *Λήθην*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* καὶ *Λεσβιακὸν Ἄνθος* — τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Φίλην τῶν Ἀνθέων*, *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἐσμεράλδαν* — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινός* μὲ τὴν *Μεγάλην Ἰδέαν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Κικέρωνα τὸν Ρωμαῖον* — ἡ *Αὔρα τῆς Χίου* μὲ τὴν *Διοπτροφόρον*, *Νυκτερινὴν Αὔραν* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* μὲ τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Λάζαρον*, *Σπίρτο Μονάχο* καὶ *Ἰταλικὴν Σημαίαν* — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*, *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθόν* — ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ὁ *Καραμπαμπούλας* μὲ τὸ *Ὑδραΐικο Κεφάλι*, *Τσίρον* καὶ *Κεντρί* — ἡ *Νυμφαία τοῦ Παμίσου* μὲ τὴν *Νυμφαίαν τοῦ Νείλου* — ὁ *Φιλελεύθερος* μὲ τὴν *Ζίγαν* — τὸ *Βαρελάκι* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Ἰταλικὴν Σημαίαν* καὶ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Ἰταλικὴν Σημαίαν*, *Λάζαρον*, *Βαρελάκι* καὶ *Σπίρτο Μονάχο* — τὸ *Ὑδραΐικο Κεφάλι* μὲ τὴν *Νυκτερινὴν Αὔραν* καὶ *Ἔνδοξον Ὕδραν* — ἡ *Ὁδὸς τῆς Δόξης* μὲ τὴν *Λήθην*, «*21*», *Οὐράνιον Τόξον*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ *Κίρκην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄνθος τῆς Μαρίας* (μὲ τὴν λακωνικωτάτην ἐπιστολήν) *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Αὔραν τῆς Χίου* (ἐδημοσιεύθησαν ὅλα εἰς τὰ κατόπι φύλλα μὲ τὴν σειράν των· τὸ περίσσευμα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου) *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (ἔστειλα καὶ αὐτὰ θὰ δημοσιευθοῦν, μὴν ἀνυπομονῆς) *Λάζαρον* (ὡραία ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή σου διὰ τὰ καρναβάλια τοῦ Σχολείου σας) *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* (κατενθουσιασμένον μὲ τὰ «Δίδυμα τοῦ Τρανσβάαλ») *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ποίημά σου διὰ τὴν ἰδέαν του· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξασκηθῆς ἀκόμη εἰς τὴν στιχουργίαν) *Καραμπαμπούλαν*, *Τίτην Κ. Σ.* (εὐχαριστῶ πολὺ· περιμένω καὶ τὸ νέον ψευδώνυμον· τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνα*, (Βραβεῖον ἔστειλα) *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου*, *Ἀγνὴν Καρδίαν* (ὅταν γράψῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου, εἰπέ του, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἐκ μέρους μου χαιρετίσματα καὶ συγχαρητήρια) *Φιλελεύθερον* (ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραψεν ἰδιαιτέρως) *Κομφετὶ* (ἔννοια σου!) *Ὑδραΐικο Κεφάλι*, *Ζεύξιν* (ἔστειλα· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί) *Λήθην*, (ἐλήφθησαν) *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **"ΡΩΣΣΙΑ"**

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

(Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

187. Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Ἐπίσης γράμμα καὶ τὸ δεύτερόν μου.
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον,
Καὶ... ὅλο γράμματα τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας

188. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα γράμμα τὸ κεφάλι,
Ἕνα ζῶον ἡ οὐρά,
Μιὰ κατάφασις ἡ μέση,
Καὶ μὲ κάνεις μιὰ χαρά,—
Φθάνει νἄχῃς, λῦτα, μόνο
Τὸ καλὸ ποὺ φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θόματος τοῦ Φθόνου

189. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἡ τρίμορφος θυγάτηρ
τοῦ Διός·
Ἂν δ' ὁ λύτης μεταβάλῃ
ὁ δεινός,
Ἕνα γράμμα τῆς μορφῆς μου
τῆς μιᾶς,
Εἰς τὸ δάσος θ' μὲ εὕρῃς
ὅταν πᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Παρνασσοῦ

190-192. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1. — τὸ — ἔχειν — τὴν —
2. — μὴ — μηδ' — πλουτῆς.
3. — μαθὼν — ἐπιστήσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

193-197. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο συμφώνων*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

εὐρεῖα, ἀνοησία, μαῦρος, Κόρινθος, ἀλέκτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης

198. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν μεγάλην νῆσον:

1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. 2, Ἔντομον. 3, Ἀρχαῖος θεός. 4, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον· 5, Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοβόλου Διός

199. Ἐλλιποσύμφωνον.

εε-ε-α-αοα-ησι-ε-α-ειω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας

200. Γρῖφος.

τεβ τον τον
τεβ Π' τεβ τον ὁ μὲν τον τον χρ' τον
τεβ τεβ τον τον τον τον
τεβ τον τον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

99. Ἀκρίσιος (ἀκρίς, ἴος..)—100. Ἄργος-ἀργός.—101. Ἰωνία (ἴον, ἴα.)

102.
Δ
ΠΑΣ
ΤΗΝΟΣ
ΣΕΦΙΦΟΣ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

103-107. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Θ, Ξ, Ρ: *θρίξ, θρίδαξ, Θράξ, θώραξ, ἐξαρθρῶ.* — 108. ΚΥΠΡΟΣ. (Κρόνος, ΠΥρρος, κάΠρος, ΚέκΡωψ, συρτΟς, ΕὐφροΣύνη.) — 109. Νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ. — 110. *Τὸ σπάνιον τίμιον* (τὸ-Σπᾶ-νῖ-ῶν-τί-μεῖον.)

Παρόραμα. Εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 166 Ἄσκησιν (Πλέγμα Τετραγώνων) παρελείφθη νὰ δηλωθῇ ὅτι εἰς τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ πρώτου τετραγώνου, ἀναγινώσκεται Νηρηΐς ἢ Νύμφη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα διαφόρων ἐθνῶν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ νέων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Michel J. Joannidès, Minia (Egypte). *(Ζ'—97)*

Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὸν... φίλτατον *Ἐθνομάρτυρα*. — *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι.* *(Ζ'—98)*

Ὑπερευχαριστῶ τιμήσαντες ψευδώνυμόν μου. Συγχαίρω εἰλικρινῶς β' *Ὕμνον Ἐλευθερίας*.—*Ζήτω ἡ Ἕνωσις.* *(Ζ'—99)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. — Joachin Constantinidès, Ecole Commerciale, Halki, Constantinople. *(Ζ'—100)*

Στὴ λατρευτή μου *Διακριθεῖσαν*, ἄρτι ἀφιχθεῖσαν, ὑποκλινομένη, χαρμοσύνως ἀναφωνῶ τὸ «ὡς εὖ παρέστη» εἰς τὸ λατρευτόν μας Παλλάδιόν της.—*Σκέρτσο.* *(Ζ'—101)*

Ἀξιότιμε *Διπλωμάτα*, καλὰ θὰ ἔκαμνες ἐξ ἀρχῆς νὰποκαλυφθῆς καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι τέσσαρες ντομινοφόροι, ὧν τὸ *Ὑπὲρ* ἐπρώτευεν ἀναμφιβόλως εἰς τὴν ἑσπερίδα τοῦ κ. Ἀδραμέα.—*Σκέρτσο.* *(Ζ'—102)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον μὲ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως. — Simeon J. Arjimanoglou, Aïdin (Asie Mineur). *(Ζ'—103)*

Συγχαίρω *Ἐθνομάρτυρα* ἐπὶ τῇ εὐθυμίᾳ τοῦ χοροῦ.—*Σίβαρδος.* *(Ζ'—104)*

Ἀδυνατῶν νὰ εὐχαριστήσω ἰδιαιτέρως ἕκαστον ψηφισάντων με, *εὐχαριστῶ* εὐγνωμονῶν ἀπείρως, ἀπαντας κοινῶς, *ἰδιαιτέρως* δὲ ***Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας,*** (μετὰ θερμοτάτων συγχαρητηρίων,) ***Δούκισσαν τῶν Σαλόνων***, μάλιστα δὲ φίλτατον ***Λάτρην τοῦ Ἀπείρου***, ἐξαιρετικῶς μεριμνήσαντας ὑπὲρ ἐμῆς ἐπιτυχίας. Ἐπίσης *εὐχαριστῶ* συγχαρέντας με. — ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. *(Ζ' 105)*

Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* δι' ἐνθέρμους εὐχάς.—*Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου.* *(Ζ'—106)*

Ὁ *Διπλωμάτης* εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως διὰ τὰς 28 ψήφους συμπαθείας ποὺ ἐπῆρε στὸ δημοψήφισμα.—Ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος, Φαιδρὸν Κράτος*, καὶ τὰς ἐκ τοῦ *Ἐξωτερικοῦ Δεσποινίδας.* *(Ζ'—107)*

Τὰ ὑποδήματα Γ. ΜΟΥΓΕΡ

εἶνε τὰ ἀνώτερα ἑλληνικὰ ὑποδήματα καὶ τὰ οἰκονομικώτερα ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν.—***ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Σταδίου, 62***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.